

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23.11.1997, sp. zn. 2 Cdon 1296/97, ECLI:CZ:NS:1997:2.CDON.1296.1997.1

Číslo: 50/1998

Právní věta:

Proti rozhodnutím uvedeným v ustanoveních § 237 odst. 2, § 238 odst. 2 a § 238a odst. 2 o. s. ř. není dovolání přípustné ani na základě rozhodnutí odvolacího soudu. I když odvolací soud ve výroku svého rozhodnutí vyslovil, že dovolání je přípustné (§ 239 odst. 1 o. s. ř.), dovolací soud odmítne dovolání podané proti takovému rozhodnutí.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 23.11.1997

Spisová značka: 2 Cdon 1296/97

Číslo rozhodnutí: 50

Číslo sešitu: 6

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Dovolání

Předpisy: 99/1963 Sb. § 237 odst. 2

§ 238 odst. 2

§ 238a odst. 2

§ 239 odst. 1

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Žalobkyně se domáhala, aby jí žalovaný zaplatil na doplatku mzdy 648 Kč s příslušenstvím. Žalobu zdůvodnila zejména tím, že žalovaný jí v období od 26. 9. 1994 do 21. 10. 1994 nedůvodně snížil mzdu „v absolutní výši 15% mzdového tarifu“.

Okresní soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 20. 9. 1995 žalobě vyhověl a žalovanému uložil, aby žalobkyni zaplatil na náhradě nákladů řízení 890 Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku. Dospěl k závěru, že ujednání obsažené v kolektivní smlouvě, podle kterého se za absenci zaměstnance odůvodňující snížení mzdy považuje též pracovní neschopnost, je v rozporu s pracovněprávními předpisy. Žalobkyni proto náleží doplatek na mzdě ve výši 648 Kč.

K odvolání žalovaného Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 14. 2. 1997, ve znění usnesení ze dne 2. dubna 1997, připustil zpětvzetí žaloby co do částky 486 Kč, rozsudek soudu prvního stupně v tomto rozsahu zrušil a řízení zastavil; dále rozhodl, že „v části, týkající se zaplacení

zbývající částky 162 Kč“ se rozsudek soudu prvního stupně potvrzuje, že žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení před soudem prvního stupně 890 Kč a na náhradě nákladů odvolacího řízení 805 Kč, vše do 3 dnů od právní moci rozsudku, a že „dovolání je přípustné“. Při rozhodování o věci samé se odvolací soud ztotožnil se závěrem soudu prvního stupně, že „nemoc za absenci považovat nelze“; dodatek ke kolektivní smlouvě ze dne 14. 9. 1994, který umožňoval žalovanému krátit mzdu v absolutní výši 15 % měsíčního tarifu pro absenci vyplývající z pracovní neschopnosti zaměstnance, je proto v rozporu s právními předpisy. Žalobkyni tedy náleží doplatek mzdy ve výši 162 Kč (částka 486 Kč byla již zaplacená a žalobkyně v tomto rozsahu vzala žalobu zpět). Rozhodnutí o připuštění dovolání zdůvodnil tím, že „posouzení platnosti dodatku ke kolektivní smlouvě z 14. 9. 1994 ve vztahu k pracovní neschopnosti zaměstnance“ považuje za věc po právní stránce zásadního významu.

Proti tomuto rozsudku odvolacího soudu ve výroku, kterým byl rozsudek soudu prvního stupně potvrzen, podal žalovaný včas dovolání. Namítá, že odvolací soud „svévolným výkladem dovedl jiný význam slova absence v pracovněprávních vztazích, než jaký skutečný význam tento pojem má, tedy prostě nepřítomnost jako takovou“. Jestliže dodatek ke kolektivní smlouvě stanovil podmínky pro poskytování mzdy, není v rozporu s právními předpisy. Dovolatel navrhl, aby odvolací soud rozsudek odvolacího soudu v napadené části zrušil a aby mu věc vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší soud dovolání odmítl a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Z odůvodnění:

Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o. s. ř.).

Dovolání je přípustné proti rozhodnutí odvolacího soudu (s výjimkou rozsudků, kterými bylo vysloveno, že se manželství rozvádí, že je neplatné nebo že zde není), jestliže trpí vadami uvedenými v ustanovení § 237 odst. 1 o. s. ř. Dovolání je přípustné též proti rozsudku odvolacího soudu, jímž byl změněn rozsudek soudu prvního stupně ve věci samé (§ 238 odst. 1 písm. a/ o. s. ř.), nebo jímž byl potvrzen rozsudek soudu prvního stupně, kterým soud prvního stupně rozhodl jinak než v dřívějším rozsudku proto, že byl vázán právním názorem odvolacího soudu, který dřívější rozhodnutí zrušil (§ 238 odst. 1 písm. b/ o. s. ř.); to neplatí ve věcech, v nichž dovoláním dotčeným výrokiem bylo rozhodnuto o peněžitém plnění nepřevyšujícím 20 000 Kč a v obchodních věcech 50 000 Kč, a ve věcech upravených zákonem o rodině, ledaže jde o rozsudek o omezení nebo zbavení rodičovských práv, o určení (popření) otcovství nebo o nezrušitelné osvojení (§ 238 odst. 2 o. s. ř.). Dovolání je rovněž přípustné proti rozsudku odvolacího soudu ve věci samé, jímž bylo rozhodnutí soudu prvního stupně potvrzeno, jestliže odvolací soud ve výroku rozhodnutí vyslovil, že dovolání je přípustné, protože jde o rozhodnutí po právní stránce zásadního významu (§ 239 odst. 1 o. s. ř.), nebo nevyhoví-li odvolací soud návrhu účastníka na vyslovení přípustnosti dovolání, který byl učiněn nejpozději před vyhlášením potvrzujícího rozsudku, jestliže odvolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu má po právní stránce zásadní význam (§ 239 odst. 2 o. s. ř.); to neplatí u rozsudků, kterými bylo vysloveno, že se manželství rozvádí, že je neplatné nebo že zde není, u rozsudků ve věcech, v nichž dovoláním dotčeným výrokiem bylo rozhodnuto o peněžitém plnění nepřevyšujícím 20 000 Kč a v obchodních věcech 50 000 Kč, a u rozsudků ve věcech upravených zákonem o rodině, ledaže jde o rozsudek o omezení nebo zbavení rodičovských práv, o určení (popření) otcovství nebo o nezrušitelné osvojení (§ 239 odst. 3 o. s. ř. ve vztahu k § 237 odst. 2 a k § 238 odst. 2 o. s. ř.).

V posuzovaném případě žalovaný napadá dovoláním rozsudek odvolacího soudu ve výroku, kterým byl rozsudek soudu prvního stupně potvrzen; dovoláním dotčeným výrokiem přitom bylo rozhodnuto o

nároku na peněžité plnění ve výši 162 Kč. Vzhledem k tomu, že dovoláním dotčeným výrokem bylo rozhodnuto o peněžitém plnění nepřevyšujícím 20 000 Kč, zákon (srov. § 238 odst. 2 a § 239 odst. 3 o. s. ř.) dovolání v takovém případě nepřipouští. Protože dovolatel netvrdí (a ani z obsahu spisu nevyplývá), že by rozsudek odvolacího soudu v napadeném výroku trpěl některou z vad uvedených v ustanovení § 237 odst. 1 o. s. ř., směřuje dovolání proti rozhodnutí, proti němuž není tento mimořádný opravný prostředek přípustný. Dovolací soud proto dovolání žalovaného - aniž by se mohl věci dále zabývat podle ustanovení § 243b odst. 4, věty první, a § 218 odst. 1 písm. c) o. s. ř. odmítl.

Na uvedeném závěru nic nemění ani to, že odvolací soud ve výroku svého rozsudku rozhodl o přípustnosti dovolání v této věci. Ustanovení § 239 odst. 1 o. s. ř. svěřuje odvolacímu soudu oprávnění založit přípustnost dovolání proti svému potvrzujícímu rozsudku, proti němuž by jinak (podle hledisek uvedených v ustanovení § 238 odst. 1 o. s. ř.) dovolání nebylo přípustné; to však neplatí, jde-li o případy uvedené v ustanoveních § 237 odst. 2, § 238 odst. 2 a § 238a odst. 2 o. s. ř. (srov. znění ustanovení § 239 odst. 3 o. s. ř. „Ustanovení § 237 odst. 2, § 238 odst. 2 a § 238a odst. 2 platí obdobně“). Proti rozhodnutím vyjmenovaným v ustanoveních § 237 odst. 2, § 238 odst. 2 a § 238a odst. 2 o. s. ř. tedy dovolání není přípustné bez ohledu na to, byla-li přípustnost dovolání vyslovena (v rozporu se zákonem) rozhodnutím odvolacího soudu učiněným podle ustanovení § 239 odst. 1 o. s. ř.